

Tider under Krigen, og at det ikke havde været let at faa Havnemateriel, Opmudningsdampere o. lign., over til Esbjerg i de Tider. Jeg maa dertil bemærke, at den højtærede Minister aldeles ikke havde den Anskuelse, den Gang der virkelig var nogen Fare paa Færde ude i Nordsøen, den Gang der var Minespærring og Vagtskibe fra de krigsførende Magter dér. Da ankede nemlig det ærede Medlem fra Guldager (Slebsager) stadig over, at Arbejdet ikke blev fortsat ovre ved Esbjerg Havn. Den ærede Minister sagde udtrykkelig den Gang, at han ikke var tilstrækkelig overbevist om, at Vanskeligheden ved at faa Maskinerne derover egentlig var den virkelige Grund, der maatte være andre Grunde, for han havde lagt Mærke til, at der andre Steder blev bygget Havne til Trods for de vanskelige Forhold. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Ord, som det daværende ærede Medlem fra Guldager sagde om den Ting her i Salen i Samlingen 1919—20 — det staar i Rigsdagstidenden paa Sp. 454—55. Han siger dér: „Jeg har staaet noget uforstaaende overfor dette“ — nemlig at det er vanskeligt at faa Materialer — „og jeg staar uforstaaende overfor det den Dag i Dag. Naar man i de sidste Aar har kunnet bygge Havn her i København, naar man har kunnet udvide Københavns Frihavn i stor Udstrækning, naar man kan bygge Havn ude i Københavns Havns søndre Del, naar man altsaa har kunnet faa Materialer til Havneudvidelser her i København, skulde jeg mene, at man ogsaa kunde have faaet Materialer til Udvidelse af Esbjerg Havn, hvis man havde Villie til at skaffe disse Materialer til Veje.“ Saaledes sagde det ærede Medlem fra Guldager den Gang, og det ærede Medlem fra Guldager stod altsaa op imod den nuværende højtærede Trafikminister, som hævder, at jeg kunde bare se, hvor vanskeligt det var at faa Materiale derover. Naar den ærede Minister bebrejder mig dette, synes jeg, det er rimeligt, at jeg anfører, hvad den ærede Minister den Gang mente. Nej, det er gaaet for langsomt med Arbejdet derovre i Esbjerg Havn. Det glæder mig, at det kan komme til at gaa hurtigere, men det er da aldeles ikke en Smule for tidligt. Arbejdet skulde have været færdigt i 1916. Det er ikke færdigt endnu og bliver det ikke før næste Sommer, og man kunde da med Rimelighed forlange, at det var gaaet noget hurtigere. Navnlig kunde man forlange, at den højtærede Trafikminister, som selv allerede for 2 Aar siden har klaget over ganske det

samme, som jeg har klaget over i Aar, havde sørget for i de 1½ Aar, han nu har været Minister, at faa det Arbejde udført, som han mente kunde have været udført for længe siden.

Jeg skal saa til Slutning gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Justitsminister angaaende Festen i Tønder. Den højtærede Justitsminister mente ganske vist, at der forelaa en Malkonduite fra hans Repræsentants Side med Hensyn til Aftalerne angaaende Festen i Tønder: Rejsning af Åreport, Hejsning af Flag og lignende. Men den højtærede Minister vilde tillige undskyldte, hvad der var sket i Tønder. Han hævdede, at militært set var det ganske vist ikke rigtigt, hvad der var sket, men det var undskyldeligt, at det kunde ske, sagde Ministeren. Men det er netop slet ikke undskyldeligt, og det er min Ærgerrighed at blive helt enig med den højtærede Minister paa det Omraade, idet det nemlig ubetinget var de danske Soldaters Optræden, der var Skyld i, at Festen fik et mindre heldigt Forløb. Først da de danske Soldater var optraadt, begyndte den tyske Procession at synge de tyske Sange, som man har anket over blev sunget.

Den højtærede Minister sagde noget, som jeg synes slet ikke kommer Sagen ved, nemlig at der var et Blad, jeg ikke havde læst, og at jeg ikke havde været dernede og overværet Festen. Det har den højtærede Minister jo heller ikke. Forholdet er det, at baade den højtærede Minister og jeg har ladet Sagen undersøge, og vi er for saa vidt kommet til det samme Resultat: at Soldaterne er optraadt ukorrekt, og at det selvfølgelig ikke burde have fundet Sted. Men jeg hævder fremdeles, at det er Soldaterne, der er optraadt ukorrekt, og at det er dem, der har givet Anledning til hele Historien. Det hævder ogsaa de forskellige Blade dernede paa Egnen, saa det er ikke noget, som er saa overmaade vanskeligt at faa fat paa.

Den højtærede Minister sagde, at han kunde ikke forstaa, hvorfra jeg vidste, at de Danske dernede havde agiteret for, at man skulde gaa mod Tyskerne ved denne Fest. Ja, det var virkelig meget nemt at faa at vide, for de Danske har selv været saa elskværdige at fortælle det; de har skrevet om det i Bladene. Bankdirektør Rossen har skrevet det i „Ribe Stiftstidende“, og hans Hustru, Fru Rossen, har holdt Tale til Soldaterne, da de skulde rejse, og takket dem for det udmærkede Arbejde, de havde gjort. Fruen træder op